

Arrest

**nr. 38 909 van 19 februari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X**

tegen:

de Stad Gent, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 16 november 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. VAN DE COTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, legt op 11 juni 2009 samen met S.B. van Hongaarse nationaliteit voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 9 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie. Verzoeker wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 8 oktober 2009, de volgende documenten voor te leggen: bewijzen duurzame relatie.

Verzoeker legt geen documenten neer.

Op 12 november 2009 stelt de lokale politie een verslag van samenwoning op.

Op 16 november 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Gent de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 09/07/2009 (datum) door Y. M.

geboren te D., op (in) (...)

van Pakistan nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

** Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Volgende gevraagde bewijzen werden niet voorgelegd:*

Bewijzen dat ze 1 jaar onafgebroken hebben samengewoond - of bewijzen dat ze elkaar 2 jaar kennen met 3 ontmoetingen van 45 dagen in die 2 jaar tijd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van de artikelen 2b, 3, 30 en 31.3 van de richtlijn 2004/38/EEG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Dat voornoemde richtlijn in de Belgische wetgeving niet correct werd omgezet, doordat niet voorzien is in een behandeling in volle rechtsmacht van een beroep tegen een beslissing die niet door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen werd genomen.

Dat de wet van 15 september 2006 immers de beroepsmogelijkheid bij de Commissie van Advies voor Vreemdelingen heeft opgeheven en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft opgericht.

Dat de procedurele waarborgen, gegarandeerd door de aangehaalde bepalingen, ontbreken, aangezien verzoeker niet de mogelijkheid heeft de bestreden beslissing aan te vechten bij een instantie die zowel over de wettigheid als de gegrondheid van de aanvraag kan oordelen en dus ook de feiten kan onderzoeken."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat er in casu geen sprake is van een intracommunautair aspect en dat er in casu enkel een binding is met België. Verzoeker is geen EU-onderdaan en kan zich niet dienstig beroepen op de richtlijn. Daarnaast merkt verwerende partij op dat de omzetting van artikel 31 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van de Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38) is geschied bij wet van 15 september 2006, in werking getreden op 1 juni 2007, zodat verzoeker zich niet op de directe werking ervan kan beroepen. De richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de wet van 25 april 2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals bepaald in artikel 2 van deze wet.

Ook artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vermeldt dat dit besluit de bepalingen integreert inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering, van de richtlijn 2004/38.

Verzoekers summiere beschouwingen dat de richtlijn niet correct werd omgezet doordat niet is voorzien in een behandeling in volle rechtsmacht kunnen niet worden aangenomen. Verwerende partij verwijst desbetreffend naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.1.3. In de repliekmemorie verwijst verzoeker naar het inleidend verzoekschrift en voegt toe dat er in casu wel sprake is van een intracommunautair aspect omdat zijn partner een EU-burger is van Hongaarse nationaliteit die in België verblijft.

2.1.4. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2b, 3, 30 en 31.3 van de richtlijn 2004/38 en voert aan dat de richtlijn niet correct werd omgezet in de Belgische wetgeving, omdat er geen beroep in volle rechtsmacht mogelijk is.

De Raad merkt op dat een richtlijn slechts directe werking in de Belgische rechtsorde heeft wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (RvS 15 oktober 2001, nr. 99.794, RvS 30 juli 2002, nr. 109.563). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om zonder verdere uitvoeringsmaatregelen een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen.

Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de Richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken. Hierover bestaat geen betwisting. Wat de vraag betreft of de omzetting van deze richtlijn correct is geschied, kan voor de artikelen 30 en 31, 3° worden volstaan te verwijzen naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt immers dat *“In werkelijkheid leiden de afschaffing van het verzoek tot herziening en de invoering van artikel 39/79 in de wet door het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot inrichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gebaseerd op artikel 77 van de Grondwet) tot de feitelijke omzetting van de artikelen 15 en 31 van de voornoemde richtlijn 2004/38/EG in het Belgische recht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) inderdaad een jurisdictioneel beroep (is) dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG.”* (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2487/001, 78). De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is op 1 juni 2007 in werking getreden, zodat de omzetting van de artikelen 30 en 31, 3° van de richtlijn 2004/38 EG is geschied en verzoeker zich wat deze artikelen betreft niet langer op de directe werking van de richtlijn kan beroepen.

Ook artikel 2.2.b van de richtlijn 2004/38, dat de definitie van “partner” betreft, en artikel 3 dat de begunstigden van de richtlijn omschrijft, werden omgezet in Belgische wetgeving meer bepaald de artikelen 40 en 40bis van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker zich wat deze artikelen betreft evenmin op de directe werking van de richtlijn kan beroepen.

Daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van het middel gelet op het ontbreken van de directe werking van de artikelen 2.2.b, 3, 30 en 31, 3° van de Richtlijn 2004/38 EG, merkt de Raad op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds gesteld heeft dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). Verzoeker brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. In zijn arrest nr.6/2006 van 18 januari 2006 heeft het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, gesteld : *“De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om*

sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.” Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de omzetting van de artikelen 30 en 31,3° van de Richtlijn 2004/38/EG correct is geschied.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker ook niet aantoont in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad zijn belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van zijn betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955

Dat artikel 8 EVRM voorziet dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn huis en briefwisseling en geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is van het belang van 's lands veiligheid, openbare orde of economisch welzijn, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1^e lid EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Dat verzoeker een wettelijke samenwoning heeft afgesloten met zijn EU-partner en zij samenwonen als gezin en hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker en zijn partner als 'gezin' dienen beschouwd te worden in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat bijgevolg artikel 8, 2^e lid EVRM dient in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van dit lid betreft, dient te worden opgemerkt dat 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet.

Dat wat de tweede voorwaarde betreft, vastgesteld dient te worden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Dat inzake de derde voorwaarde eveneens als uitgangspunt geldt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Dat hierbij echter dient te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Dat er in hoofde van verzoeker geen enkele reden is om een beslissing te nemen in het kader van de bescherming van de openbare orde, daar verzoeker reeds meer dan 4 jaar op het grondgebied verblijft en hij nooit in aanraking is geweest met de politionele of gerechtelijke overheden en hij een blanco strafregister heeft.

Dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt. Dat de middelen dan ook ernstig en gegrond zijn.”

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat in de gegeven omstandigheden de bestreden beslissing geen verboden inmenging uitmaakt in de uitoefening van verzoekers recht op privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat moment op het grondgebied vermag te verblijven. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke

verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker van zijn gezin wordt gescheiden, maar enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. Dit artikel kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied. Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, maar verzoeker dient wel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.2.3. In de repliekmemoirie verwijst verzoeker naar het inleidend verzoekschrift en voegt toe dat verzoeker wel degelijk van zijn gezin zal worden gescheiden en dat de termijn van één jaar samenwoning, vereist voor een aanvraag gezinshereniging, zal worden onderbroken; verzoeker en zijn partner zullen dan ook pas na twee jaar de aanvraag gezinshereniging kunnen doen en na het leveren van de bewijzen van hun twee jaar durende relatie. De bestreden beslissing vormt dan ook een onrechtmatige inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker samenwoont met zijn partner, zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoeker en zijn partner beschouwd kunnen worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar hij is evenwel van mening dat er in zijn hoofde een beslissing werd genomen in het kader van de bescherming van de openbare orde en dat daartoe geen enkele reden was.

Verzoekers bewering berust evenwel op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing: middels de bestreden beslissing wordt aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd en wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, niet omwille van redenen van openbare orde, maar omdat hij de gevraagde bewijzen niet heeft voorgelegd, meer bepaald bewijzen dat het koppel één jaar onafgebroken heeft samengewoond of bewijzen dat de partners elkaar twee jaar kennen met drie ontmoetingen van 45 dagen in die twee jaar tijd. Uit de stukken van het dossier blijkt dat deze bewijzen hem gevraagd werden op 9 juli 2009, dat hij hiervoor drie maanden de tijd kreeg en dat verzoeker geen

enkel bewijs heeft voorgelegd. Deze vaststelling vormt het motief van de bestreden beslissing en wordt door verzoeker niet betwist.

In zoverre verzoeker meent dat hem het verblijf wordt geweigerd omwille van redenen van openbare orde, mist het middel bijgevolg feitelijke grondslag.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker een partner heeft die tot verblijf in het Rijk gemachtigd is, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan het bestuur, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. Er werd een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET